
GARİP İLE CANAVAR

Av. Ergün SAVAŞ

Mamak'taki avluda arkadaşım kaşarın yenmeyen kalın kabuklarıyla kedi eniklerini beslerken soruyordum .:

- Nerden buldun bu isimleri? Garip ve Canavar.

Bir kaşar parçasını ağzına alıp kemirmeye başlamış, yerdeki bir başka kaşar parçasının üzerine de patisini atmış Canavar'ı ve salak salak miyavlayan Garip'i göstererek cevap verdi...:

- İşte buradan.

Jean Jacques Rousseau İnsanlar Arasında Eşitsizliğin Kaynağı'nda, eşitsizliğin başlangıç nedeni olarak yetenekler arasındaki eşitsizliği gösterir. Başlangıç için doğrudur. Bu giderek, yeteneklinin, yeteneksiz üzerindeki hegemonyasını getirir. Mülkiyetin bilinmediği hiyerarşinin olmadığı bir dünya düzeninde insanlık çok az yaşadı. Göçebelikten, yerleşik düzene geçmesiyle birlikte, hiyerarşi, tabakalaşma, sınıflaşma , ne dersiniz deyin belirmeye başladı. Zoologlar tavukların birbirlerini gagaladıklarını, ama aralarında aynen bir askeri düzen olduğunu herkesin kendi astlarını gagalayıp, üstleri tarafından gagalandıklarını tespit etmişler. Pek çok hayvan çiftleşeceği dişisi için başka erkeklerle dövüşür.

İnsanlar da teknolojiye geliştiler ama medenileşemediler, tersine medeniyetten uzaklaştılar . Makineleşme ve bant sistemi küçük atölyelerin ölümü, büyük fabrikaların doğumu oldu.

Buna tarihçiler sanayi devrimi dediler. Belki farkında değiliz ama şu anda da büyük bir devrim yaşıyoruz. Teknolojideki gelişmeler, pardon devrimler, dev adımlar, insanlar arasındaki uçurumları açmaya başladı. Geçtiğimiz 5 Nisan Avukatlar Günü'nde pek çok baro başkanımızın açıkladığı gibi, han avukatlığı tabir ettiğimiz münferit avukat bürolarına sahip meslek erbapları can çekişiyoruz. Bunun yerine büyük hukuk büroları kurulup, karteller bunlarla çalışmaya başladı. Bazı irili ufaklı firmalar, sözleşmeli değil, kadrolu avukat çalıştırmaya başladılar. Evet gaddar Tabiat Ana'nın kuralları işliyor. Büyük balık küçük balığı yutuyor. Seneler önce oynanan Kahraman Bak-

kal Süper Markete Karşı oyunu her sektör için geçerli

Üst tabakamız , insanların mutsuz olduğunun farkındalar. Medya da insanlar arasında mikrofon gezdirip, mutlu olduğunu söyleyen veya söylediği kişileri ekrana taşıyor. Tekelci burjuvazi insanların mutsuzluk sorununu çözmeye yöneldi bile. Ama çözemeyecek. Çözmeyecek. Çözmek işine gelmeyecek. Kendi çelişkilerinin yumağı içinde boğulup gidecek. Radikal çözümler getirmeyecek. Radikal çözüm demek, sistemin çökmesi demektir. Çünkü mutsuzluğun nedeni liberal - kapitalist sistem. Aristokrasi, vahşi kapitalizmden katbekat masum. Orada hiç olmazsa sınıflar, tabakalar belirmiş. Sınıf atlamak isteyen merhum Cem Karaca'nın Tamirci çırağı'ndaki gibi, (İşçisin sen işçi kal . Giy tulumları) deniyor. Olup bitiyor. Modern global liberalizmde ise fert yenikliğinin, kendisinden daha yetenekli fertlerin, kariyerce yükselmesinin ezikliğini yaşıyor. Bunun yegane sebebi olarak, kendi kariyer düşüklüğü gösteriliyor. Bu bir noksanlık olarak empoze ediliyor.

Babalarımızdan bol bol duyardık. *“Biz okuduk da ne oldu. Herif ticaretten zengin oldu.”* Eski kuşağın bitmeyen bir mutluluk kaynağı vardı en azından: Umut! Biz umutlarımızı da yitiriyoruz. Para kazanmak için tahsil, pardon kariyer gerekiyor artık. Tahsilsiz insan hiçbir işe yaramıyor! Lise mezunlarının banka şube müdürü olduğu günlerden, işletme doktorlarının , banka memuru olarak çalıştığı günlere geldik. Eleman arayan ilânları döküyor: yabancı dil bilen, ikinci yabancı dil tercih nedenidir, mastırını yapmış, doktora tercih nedenidir, bilgisayar kullanmasını bilen. Eskidji ilanla hızlı avukat arıyor. Zavallı genç insanlar, personel, pardon yanlış oldu insan kaynakları müdürlerinin karşısında ter döküyorlar: *“.....hususlarında şirketinize faydalı olabileceğimi düşünüyorum.”* Hiçbirisi diyemiyor ki : *“Ekmeğ parası için giyinip kuşanıp vitrine çıkan bir mal gibi buraya geldim . Şu iskemlede karşımda ezilip büzülüyorum.”*

İnsanlar tatillerde eski Hilton benzeri otelleri, tatil köylerini tercih etmiyorlar artık. Eski yöresel özelliklerini az çok kaybetmemiş küçük yerlere yöneltiler. Yöre mutfağını tatmak , yöresel türkülerini dinlemek, folklorunu seyretmek için. Dar sokaklarda dolaşp, değişik bir atmosfer koklamak için.

Reklamlara bakıyorsunuz:

30 yaşına gelmiş, doğum gününü annesinden başkasının hatırlamadığı bir evde kalmış kız . Ve kapıyı çalan yakışıklı orta yaşlı evde kalmış sevgilisi. Ulan kıza bir gül almayı düşünüyorsun da bir çift alyansla neden kapısını çalmıyorsun ? Ama yooook olmaaaaaz! Sistem bunu gerektiriyor. İnsanlar evlenmeyecekler . Çocukları olmayacak ki kariyerlerine daha çok zaman ayırabilirler. Zavallı aşk. Zavallı evlilik. Bir zamanlar Yeşilçam filmlerindeki fakir delikanlılar, zengin kız babalarına yenik düşüp, sevgililerinden ayrılıyorlardı . Şimdi de kariyer denen menem şeye yenik düşüyorlar. Ediz Hun'un, Hulusi Kentmen'in suratına para tomarını atması kolaydı. Şimdi zor, oyunu bozdu. Ve de zavallı çocuklar ve gençler. Daha ilkokuldan itibaren çeşitli giriş sınavlarına hazırlanan, sokakta oynamayan çocuklar. Biz babaları çalışkan arkadaşlarımızla "inek" diye dalga geçerken, Hababam Sınıfı'nı okurken; çocuklarımız için düşük notlar utanç nedeni. Ne yaparsın kurtlar sofrasından parsa kapabilmeleri, bu günden atacakları adımlara bağlı.

Ardından şarkıyla karışık Orkid'in reklamı "*Çocuk da yaparım kariyer de...*" Yapı Kredi'nin reklamı çıkıyor: Büyük bir azimle camdaki kiralık yazısını söküp, yerde top gibi oynayan genç ve cesur müteşebbisler.

İnsanlar ipten adam alan, tuttuğunu koparan, iş bitirici avukatlar arıyorlar. Ben artık bindiğim taktilerde mesleğimi söylemiyorum. "*Peki şimdiye kadar hiç cinayet davası aldınız mı ?*" ya da "*Branşınız ne ?*" sorularıyla karşılaşmamak için

Bu noktaya birden bire gelmedik. Aslında bu insanın fitratında var. Her ülkede olan futbol ligleri. Televizyonu açtığında karşına çıkan bilgi yarışmaları. Bir eğlence ve psikolojik rahatlama, bir hobi, bir zevk olması gereken müzikte bile yarışmalar. Ortaokul ve liselerde dağıtılan teşekkür ve takdirler. Tavla, dama, satranç gibi gene yenme ve yenilmeye dayalı oyunlar.

Eskinin tekelleri ağır sanayi ve büyük yatırım gerektiren, büyük sermayeyi icap ettiren sektörlerdi. Otomobil fabrikaları gibi, bankacılık gibi. Şimdilerde bakıyorsun bir köfte ekmek bile Mc Donalds adı altında marka olmuş. Kapalıçarşı'da onca kuyumcu bu işi yaparken; Atasay diye bir marka belirmiş. Emlakçılıkta Turyap'la, Eskidji almış başını gidiyor. Büyük müesseseler kendilerine koruma görevlisi tutabilecekken; işi köle tüccarlarına ihale etmişler.

Eskiden her mahallede olan baklavacılık tekleşmiş. Güllüoğlu'nun sahibi kendinden emin adımlarla yürürken, baklava açarken, incecik açtığı baklavayı, ameliyat maskesiyle kölelerine objektif karşısında teşhir ettirirken, gazetelerde poz poz resimleri çıkıyor. Her semtte bir Emin Pastanesi'ne rastlıyorsun. Gazetelerin ekonomi sayfasına Ondilün'ün üst kademe görevlileri poz veriyor: Asya, Avrupa, Kuzey Amerika, Afrika sorumluları!

Türkler, Macarlar, Finliler, Kızılderililer gibi Ural-Altay ırklarını; Araplar gibi Samiler'i; Mısırlılar gibi uzaylıların piramit yapmayı öğrettiği kökü belirsiz ırkları bir yana-bırakırsak; Dünya'nın geri kalanı Latinler, Ariler, Slavlar gibi Hint - Avrupa kökenli ırklar. Liberal kapitalizmi kurup, dünya'ya egemen olan da bu ırklar. Hintlilerin de Brahmanizm'den gelen katı bir kast sistemi var. Tıpkı masonların 33 derecesi gibi.

Ve bunun faturasını çok ağır ödüyoruz. Üniversiteyi kazanamadı diye psikolojik dengesi bozulan gençler tanıyorum. Amerikalılar ceplerinde Prozac'la geziyorlar. Japonya'da her yıl yüzlerce yuppi ve ceo intihar ediyor. Pekiii Mısır'da hayranlıkla seyrettiğimiz piramitler yapılırken kaç tane köle kırbaç altında ter döktü ? Onun yerine küçük evlerinde oturup, küçük: tarlalarında ziraat yaparak daha mutlu yaşayamazlar mıydı? Bilmem kaç kuşak önceki atamız mağara adamı da güvencesiz ve mutsuz yaşıyordu; torunları olan biz de! Ne anladım bu medeniyetten ben? Bütün korkum bu hiyerarşiye dayalı medeniyetimizi Mars'a taşımamız . Allah korusun !